Arthur Rubinstein in Concertgebouw

TEMIDDEN VAN het Holland Festival een aparte avond aan een Rubinstein-festival te wijden — wat lag er meer vóór de hand? Men is geneigd Rubinsteins eerbiedwaardige leeftijd en zijn recht op rust te vergeten; hij wil muziek maken, niets liever. Hij houdt nog altijd veel van pianospelen, heeft hij onlangs gezegd. Hij wilde met 't Concertgebouworkest, dat hij hogelijk waardeert, twee pianoconcerten spelen. Hij heeft zijn zin gekregen. Op woensdagavond heeft Rubinstein Mozarts dramatische concert in d kl. en daarna Brahms' tweede uitgevoerd, onder de leiding van André Vandernoot. Weer ging alles spontaan en natuurlijk bij deze verbazingwekkende pianist: Mozart met veel persoonlijke warmte, meer geëngageerd in toon en aanzet dan tegenwoordig gebruikelijk is, vol van glans en charme, en versierd met cadenzen in wijde liggingen van eigen hand. Daarna Brahms, niet te bezonken of melancholiek, evenmin met de metrische objectiviteit die de bejaarde Monteux nastreefde, maar geladen en elastisch van aanpak, zonder schijnbare moeite de stugge pianopartij integrerend met het zware orkest. Vitaal en natuurlijk als steeds, zonder uitschieters of ongebruikelijke accenten, dienend kunstenaarschap. In de warme toejuichingen werd ook Tibor de Machula betrokken om zijn (iets tè) gevoelige cello-solo in het derde deel.

André Vandernoot had de avond geopend met een formidabel opgezette en volgehouden Strauss, waarin de fonkelende eigenschappen van het Amsterdamse orkest zeer voordelig uitkwamen. Herman Krebbers en Han de Vries onderscheidden zich door fraaie solo's.

v. E.